

Den døde prinsessen
og

de syv riddere



Et dikt
av
Aleksandr Puskin
sett gjennom
barns øyne




Table of contents (Norwegian: Innholdsfortegnelse)

- Forord (Preface in Norwegian)
- Preface
- How was the book made? – creation of the book
- Selling the books
- “Den døde prinsessen og de sju ridderene” – the Norwegian translation of Pushkin’s poem, “The Dead Princess and the Seven Knights”, illustrated by the pupils of Murmansk College of Art for Children.

- Forord (preface in Norwegian)

Den døde prinsessen og de sju ridderne er Snøhvit-eventyret i verseform. Originaldiktet er skrevet av den russiske forfatteren Aleksandr Pusjkin (1799-1837). Han regnes som Russlands største dikter, og grunnleggeren av moderne russisk litteratur.

Den Snøhvit vi kjenner best, er nok den versjonen som brødrene Grimm fortalte fra tysk tradisjon. Ikke minst har Disney bidratt til å gjøre Grimms dverger udødelige! Men her får vi det samme eventyret fortalt slik det har blitt formet i russisk kultur. Snøhvit er tsarens datter. I skogen bor hun sammen med sju ridderne og en hund, og prinsen får hjelp både av sol, måne og ”virvlende vind” før han finner henne igjen.

Dette vakre eventyret er like vakkert illustrert av russiske kunstskeleer. Slik får vi også se eventyret med barns øyne.

Eventyret er gjendiktet for første gang til norsk ved Ian Harkness. [Natasja Harkness har bistått med den direkte oversettelsen fra Russisk. Den norske teksten er gjennomgått av Ragnhild Tønnessen (www.ordhagen.no).]

Boken er håndlaget, og akvarellpapir er brukt for å framheve kunstelevens malerier.

Preface

“Den døde prinsessen og de sju ridderene” – the Norwegian translation of Pushkin’s poem, “The Dead Princess and the Seven Knights”.

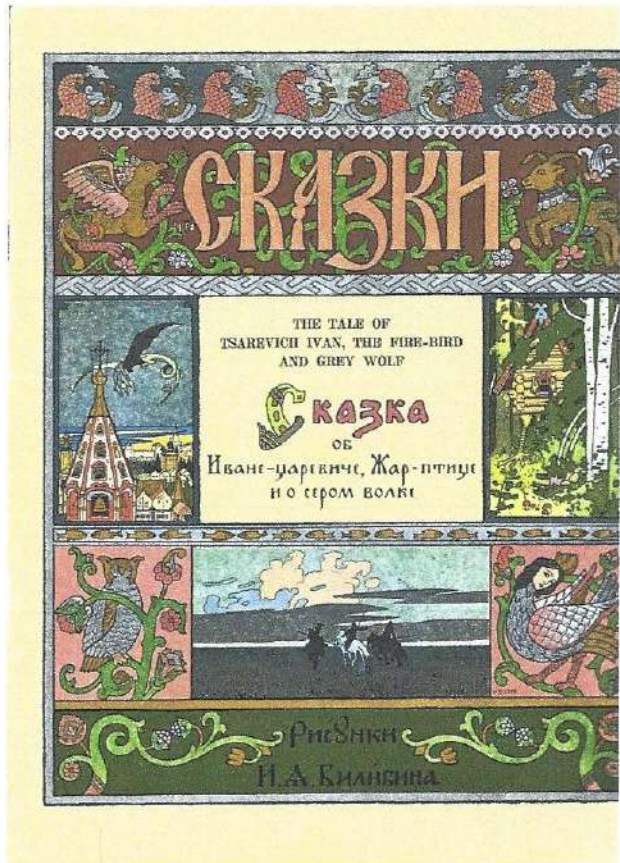
The book is illustrated by the pupils of Murmansk College of Art for Children.

The “Dead Princess and the Seven Knights” is the “Snow White” fairy tale in verse form. The original poem was written by the Russian poet Aleksandr Pushkin (1799-1837). He is considered to be Russia’s greatest poet, and the founder of modern Russian literature.

The Snow White we know best is probably the version told by the Brothers Grimm from German tradition. Not least, Disney has contributed to making Grimm’s dwarves immortal! But here we get the same fairy tale told as it has been shaped in Russian culture. Snow White is the Tsar's daughter. In the forest she lives with seven knights and a dog, and the prince is helped by the sun, moon and whirling wind before he finds her again.

This beautiful fairy tale is equally beautifully illustrated by Russian art school students. This way we also get to see the adventure through children’s eyes.

The fairy tale has been rewritten for the first time into Norwegian by Ian Harkness. [Natasja Harkness has assisted with the direct translation from Russian. The Norwegian text has been reviewed by Ragnhild Tønnessen (www.ordhagen.no).]



Creation of the hand-made book

The book is handmade, and watercolour paper is used to highlight the art students' paintings.

Creating the book

I had bought a number of book online relating to Russian folktales. I was particularly impressed by "The Tale of Tsarevich Ivan, The Fire-Bird and Grey Wolf" retold in English by Irina Zheleznova (1977).¹

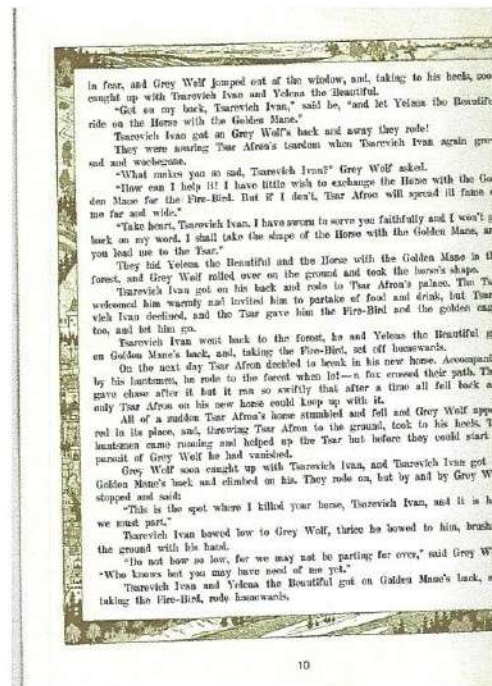
It is almost 20 years ago when I made my various Russian folktale books. But I seemed to remember the 1977 Soviet version mentioned above, and illustrated by Bilibin, was actually a facsimile copy of a booklet published in 1901.

Whatever, the 1977 book gave me ideas for layout in the book I was creating.

The 1977 book used decorative borders around the text. This gave me the idea that I could cut and paste using the children's paintings, creating similar decorative borders, as shown on the front cover here.

Using an Epson A3 printer and 'art' paper

Using an Epson A3 photo home printer and 'art' paper, I was able to produce books of a higher quality than the original 1977 Soviet



¹ <https://www.amazon.com/Tale-Tsarevich-Ivan-Fire-Bird-Grey/dp/B000AP6T6O>

productions. Although, admittedly the Soviet publications also held a special artistic charm!

Using craft expertise in Oslo

Despite living in the so-called 'high-tech' age, some businesses still focus on artistic craft production. In other words, focusing on the creative human hand, rather than the profit-focused 'robotic hand'. One such business in Oslo, Norway, that still adheres to the old technology of bookbinding is Julius Ørenberg Bokbinderi AS.² I used their services almost twenty years ago, and have recently used their services to print some autobiographical material.³ I think it was 'Gunn' who helped me recently, and 20 years ago. ☺

Selling the books

This handmade book, and my other handmade books, mainly about Russian folktales and the book of Gjest Baardsen's poems were sold at a bookshop in Oslo, Tronsmo Bokhandel, Bookshop that specializes in books about politics, feminism, film, and so on. It is an independent cultural bookshop specializing in foreign and Norwegian fiction, children's books, poetry, including comic books.

The books sold quite well. However, the handmade books took quite some time to produce, moreover production was also costly due to the high price of ink and art paper. In other words, the sale barely covered the cost of production. So, it wasn't really a case of selling books for profit, but to see if people were interested in buying them – which they were.

² <https://www.juliusbokbinderi.no/>

³ See the following website: <https://macgillivray-culloden.com/>

**Illustrasjonene er malt av elevene ved
Murmansk kunsthøgskole for barn**

Alexandr Pusjkins Prinsessen og de sju ridderne

Gjendiktet

av

Ian Harkness

Etter en ordrett oversettelse

av

Natasha Harkness

Språklig bearbeidet og korrekturlest av Ragnhild Tønnessen, www.ordhagen.no

Murmansk kunsthøgskole for barn

Murmansk kunsthøgskole for barn ble grunnlagt i 1966, og var den første i sitt slag som ble bygd nord for polarsirkelen i Russland. I dag er det 350 elever ved skolen. Elevene får en grunnleggende utdanning innen kunst: De lærer å male og tegne, samt billedhuggerkunst, komposisjon og kunsthistorie.

Illustrasjonene danner en del av en større samling av elevenes arbeider basert på russiske folkeeventyr. Denne samlingen har blitt stilt ut både i Russland og i Norge.



**EOS
OSLO
2005**

Trykt i Norge

To the Pupils and Teachers
of
Murmansk Art School for Children



ALEKSANDR PUSJKINS

DEN DØDE
PRINSESSEN
OG
DE SJU RIDDERNE

GJENDIKTET
AV
IAN HARKNESS

ILLUSTRERT
AV
KUNSTLEVERNE
VED
MURMANSK KUNSTSKOLE
FOR BARN



Den døde prinsessen og de sju ridderne

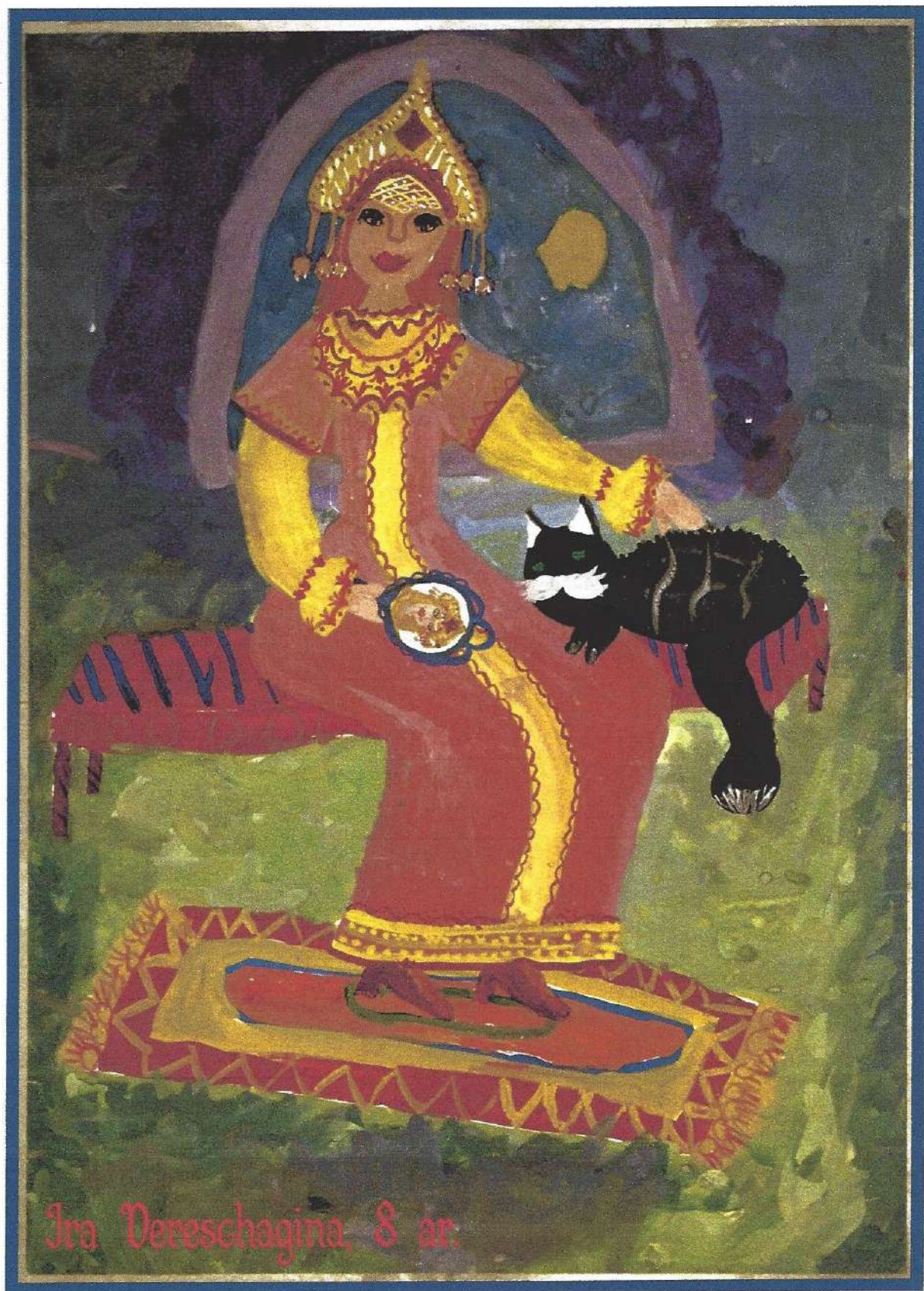
Hastig tsaren dro av sted,
ut av slottets porter red.
Ved sitt vindu satt tsaritsaen,
stirret på den dype snøen.
Øyne såre, der hun satt
fra tidlig morgen til sene natt.
- Ingen tegn til hennes venn!
Stormen feide mark og eng,
snøen føyete tett i vinden.
Tjun ventet lenge, arme kvinnen.

Måneder lange ni passerte
etter tsaren ut marsjerte.
Men på julaften det hendte:
Gud en datter henne sendte.
Neste morgen all sorg endte,
tsaren hjem til henne vendte.
Dukket opp fra fjerne land,
endelig kom hennes mann!
Ømt og kjærlig hennes blikk,
gjensynsglede i det *hun* fikk.
Men hjertet var svekket før tsarens bud,
ved bønnetid steg hun opp til Gud.



Étt ár gikk med sørgeklær på.
Skulle han leve eller forgå?
Slottet var tomt og fryktelig stille,
og han trengte en mor til den lille.
Så etter en stund han giftet seg da,
med en annen skjønn tsaritsa.
Høy og elegant, var hun,
vakkert ansikt, vakker munn.
Også kvikk og skarp i hu,
men hovmodig og sjalu.
Og i hennes eie rikt
var et speil som var unikt.
Taleevne uten feil
hadde dette tryllespeil.

Med speilet var hun alltid glad,
og til det hun ofte sa:
*"Søte speilet i min hand,
hvem er vakrest i vårt land?"*
Tryllespeilet svarte da:
*"Du er vakrest i vårt land!
Ingen din skjønnhet overgå kan!"*
Høyt hun lo, og vekk ble vrede,
danset rundt i reneste glede.
Hender faste på sin hofte,
hovmod på leppene, som så ofte.
Den vakre tsaritsa blir alltid fortryllet
når hun av speilbildet slik blir hyllet.



Ira Vereschagina, 8 år.

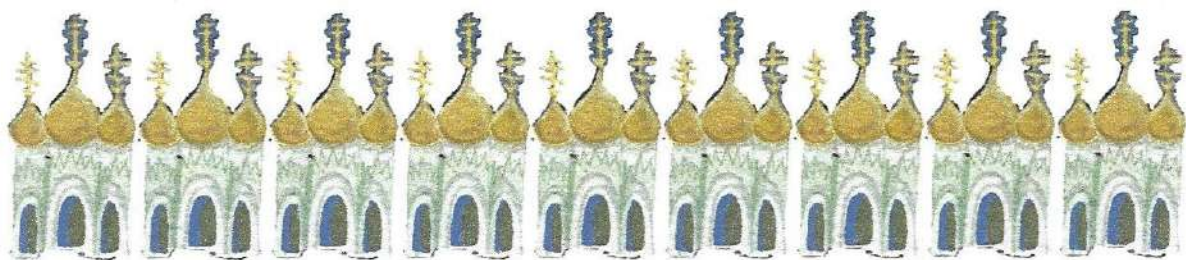
"Søte speilet i min hand,
hvem er vakrest i vårt land?"



Tiden gikk og tsarens datter
vokste til en blomst så vakker.
Blodrød leppe, hud som sne,
håret sort som ibenholt å se.
Mange ville henne ha,
og til slutt så sa hun "Ja".
Unge Jelisej ble valgt,
prinsen fridde, tsaren bifalt.
Medgiften var like klar:
Hundre gods til brudepar!

Tsaritsaen kledtes til jentas fest,
pyntet seg fint for å skape blest.
Leppene til et smil hun kveilet,
med hevet panne spurte speilet:
*"Søte speilet i min hånd,
hvem er vakrest i vårt land?"*
Speilet svarte:
*"Det faller meg lett, og uten møy,
å si du er skjønn, og en glede for øyet.
Men ennå mer vakker enn deg i vårt rike
er den skjønne prinsessen, en lys, fager pike."*

Sint tsaritsaen sprang opp,
ristet speilet uten stopp:
*"Å, du vemmelige speill
Du tar så altfor fullstendig feil!
Av alle skjønne, skal hun liksom lede?
Hun skal få smake min argeste vrede!
Er det rart hun er lys som snø?
Hva skjedd mens hun blott var frø?"*

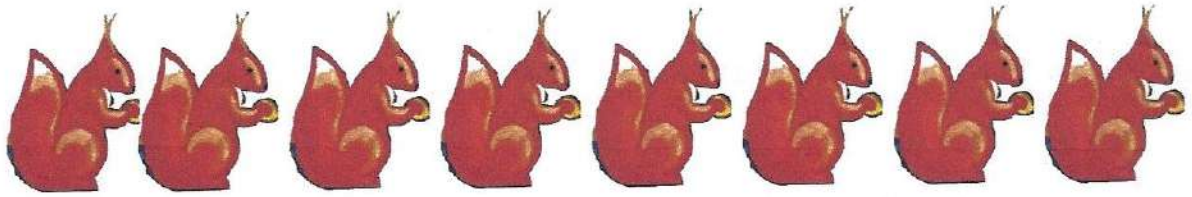


Moren satt med voksende mage
og stirret ut på en hvitkledd hage!
Så vær snill, fortell til meg
hvordan er hun vakrere enn jeg?
Let gjerne gjennom kongeriket -
ingen steder fins min likel!

Men speilet sa bare:

"Hun er den vakreste i hele vårt land,
og ingen hennes skjønnhet overgå kan!"
Tsaritsaen ble arg og vred,
kastet speilet hatefullt ned,
ropte på sin kammerpike,
og til henne begynte å skrike:
"Ga med prinsessen i all hast!
I dypeste skogen bind henne fast!
Bry deg ikke om hun må gråtel
- Forlat henne der, som ulvenes åtel!"

Kvinnens vrede kunne skremme,
å si i mot var kun å glemme.
Så kammerpiken, full av skrekk,
tok den lille et sted langt vekk.
Prinsessen skjønte at noe var galt,
og at hun til en felle var kalt.
"Å kjære, hvorfor tar du meg hit?"
Hun tryglet: "Snille, spar livet mitt!
Hvis du meg i dag befri,
du lønnes når jeg tsaritsa blir."



Kammerpiken, likte piken,
og kunne ikke gjøre sviket,
lot henne gå og vennlig sa:
"Gud gå med deg! Vær kun glad!"
Så reiste kammerpiken alene hjem.
Tsaritsa spurte: "Hvor er nå vår vakre venn?"
"Dypt i skogen, i en glenne,
uten å kunne snu seg eller vende,
der hun ligger bundet med tau
som ulvematt og er snart dau."

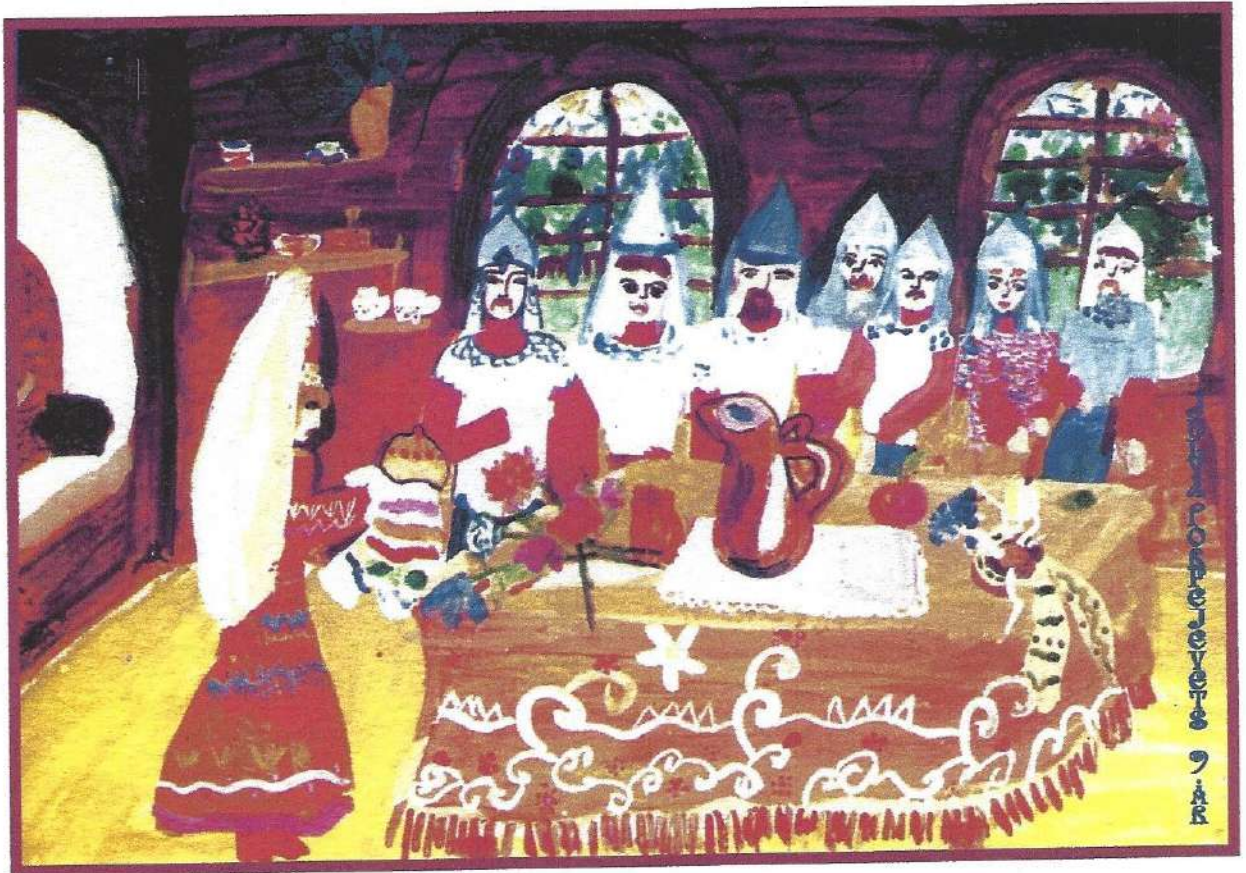
Ryktene tok til å spre seg:
Tsarens datter er på avveg!
Faren tynget ned av sorg,
Prinsen forlot raskt sin borg,
Og etter først en liten bønn,
han søkte forloveden sin, så skjønn.

Hun vandret rundt i skogen til morgen,
helt alene og i hjertet: sorgen.
Ut av intet kom en hund,
den bjeffet og logret med halen en stund.
Plutselig så hun et hus i det fjerne,
det dukket opp blant de store trærne.
Tunet ved huset var rolig og stille,
forsiktig hun listet seg; nærmere ville.
Hunden etter, på røde rappen,
fulgte henne bort til trappen.
Døren var lukket, men for et hell:
Plutselig gikk den opp av seg selv!



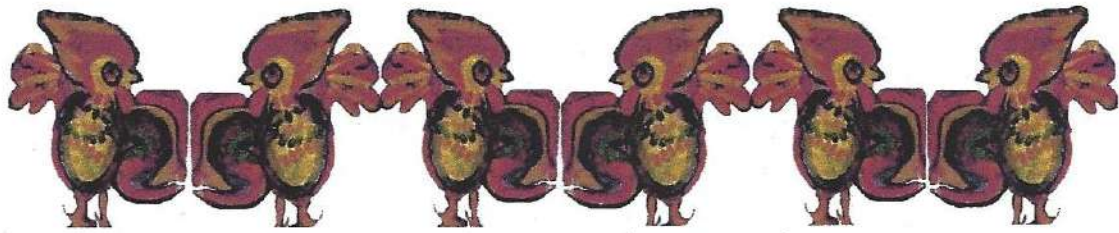
Hun vandret rundt i skogen.

Sju sterke riddere steg så inn,
sju kjekke menn med roser på kinn.



Inn i rommet steg hun så.
Myke tepper på gulvet lå.
Et eikebord, så stort og flott.
En vakker ovn som varmet godt.
Skjønne bilder i glass og ramme.
Prinsessen skjønte med det samme:
"En som bor i slikt et hjem,
kan nok aldri være slem!"

Hjemmet var vakkert, men rotete og.
Prinsessen ryddet og vasket så,
tente et lys for Gud til sist,
fyete i ovnen med ved og kvist.
Ingen hadde hun hørt eller sett,
hun satt foran ovnen, var sliten og trett.



Men da det gikk mot middagstider,
hørte hun så noe omsider:
Hestehover og flagrende kapper,
menn som gikk opp husets trapper.

Sju sterke riddere steg så inn,
sju kjekke menn med roser på kinn.
Den eldste sa: "Hjar du sett så pent!
Hjer er det jo vakkert og rent.
Noen har ryddet opp i vårt hjem,
jeg skulle så gjerne bli kjent med den.
'Onkel kjær', vi kaller ham,
hvis han er en gammel mann.
'Elskede bror', hvis nå vi finner
vår hjelper er gutt, med røde kinner.
Er det en gammel dame, jeg tror
sikkert vi sier: 'Ærede mor'.
En jomfru vakker, yndig og stille,
vil bli vår 'Kjære søster, lille.'"

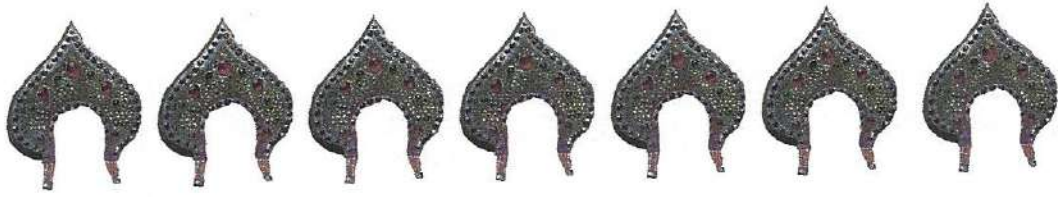
I samme stund kom prinsessen ned,
og ridderne sju forbauset ble.
Hjefstig rødme i hennes kinn:
"Å, unnskylt så meget! Jeg gikk bare inn."
Straks de så at den vakre pike
var prinsessen i deres rike.
"Finn en stol hun kan sitte på!"
"Gi henne pai, hun er sulten nå!"
Skjenket henne glass med drikke,
men vinen rørte hun dog ikke.



Tok av paien kun en liten
bit, hun var så veldig sliten.
Sa hun hadde reist lang vei,
ba om å få hvile seg.
I fineste soverom, pent og stille,
falt hun i sønn, den stakkars lille.

Dagene gikk så fint forbi.
Prinsessen ble gladere etter en tid.
Likte godt å bo der inne
blant sju sterke menn, som eneste kvinne.
Og, ved soloppgang, hver dag,
brødrene sju red ut i lag.
Skjøt villender med lange buer,
svingte sverdene, fanget tjuver.
I mens var prinsessen hjemme alene,
stullet og stellet, holdt rommene rene.
Aldri kranglet hun med dem,
og mot henne var ingen slem.
Stille, rolig, fredelig -
slik gikk dagene forbi.

Tiden gikk, og for hver dags ende,
ble alle mere glad i henne.
Alle ville bli hennes brudgom
og en dag gikk de til hennes rom.
Den eldste broren sa: "Å kjære,
vi vil deg alle alltid ære.
Di er sju brødre, og alle som én,
elsker vi deg, du søteste venn.

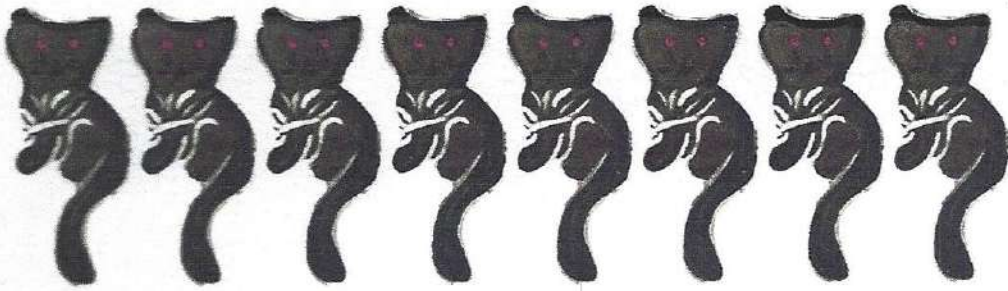


Alle vil vi giftes med deg,
og det er umulig, Gud trøste meg!
Men velger du én av oss,
så kan vi slutte å slåss.
Hvem vil du ha som livsledsager?
Er det noen av oss som deg behager?"

"Å kjære," svarte hun snilt,
"i mine øyne er dere likestilt.
Tapre, kloke, snille som få,
jeg elsker dere alle så.
Men hjertet mitt står alt i brann
for Jelisej, som skal bli min mann!"

Stille brødrene sto en stund
med sviende følelse av avund.
"Som du vill" den eldste sukket.
"Gilgi oss," sa han og bukket.
"Jeg er ikke sint, men må,"
svarte hun, "ved løftet stå."
På ridderlig vis bukket de sju,
gikk ut av rommet, ei mer sjalu.
Igjennom regjerte harmoni
som venn var hver en lykkelig.

Den vakre tsaritsa var fortsatt sint.
Hun kunne stadig fly i flint
hver gang hun husket på den lille.
Og speilet lå lenge ganske stille
for hun var like sint på det.



Men tok det fram, for måtte se
til slutt hva speilet ville finne.
Hvem var nå den vakreste kvinne?

*"Søte speilet i min hånd,
Hvem er vakrest i vårt land?"*

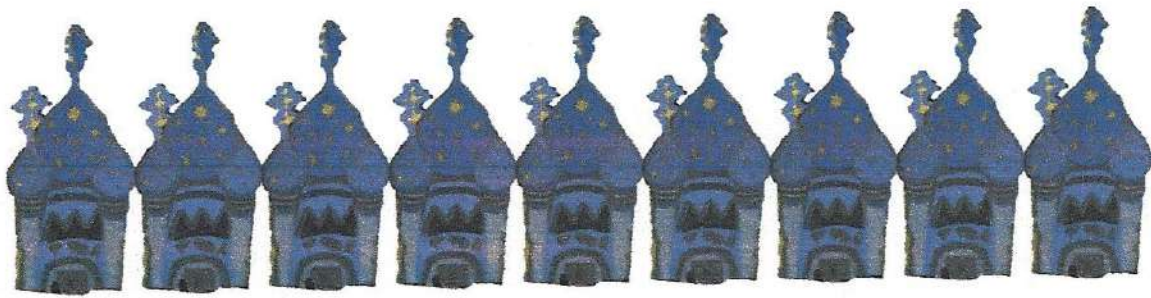
Og speilet svarte:

*"Jeg kan ikke nekte; din skjønnhet er stor,
men ute i dypeste skogen bor
en fager prinsesse, mer yndig enn deg.
Den reneste skjønnhet hun stråler fra seg.
Og ridderne, sju, er så glade nå.
De verner om henne og passer på."*

Tsaritsaens vrede steg -
ville slå kammerpiken ned.
Dikestakkaren ble tilkalt,
skjelvende hun tilstoð alt.

*"Jeg må bare spørre:
hvordan kunne du tørre?
Når du ikke stoppet hennes,
så må ditt liv endes!"*

En dag ved sitt vindu satt
prinsessen, ventende og spant,
visste ridderne kom snart tilbake.
Plutselig hørte hun det brake.

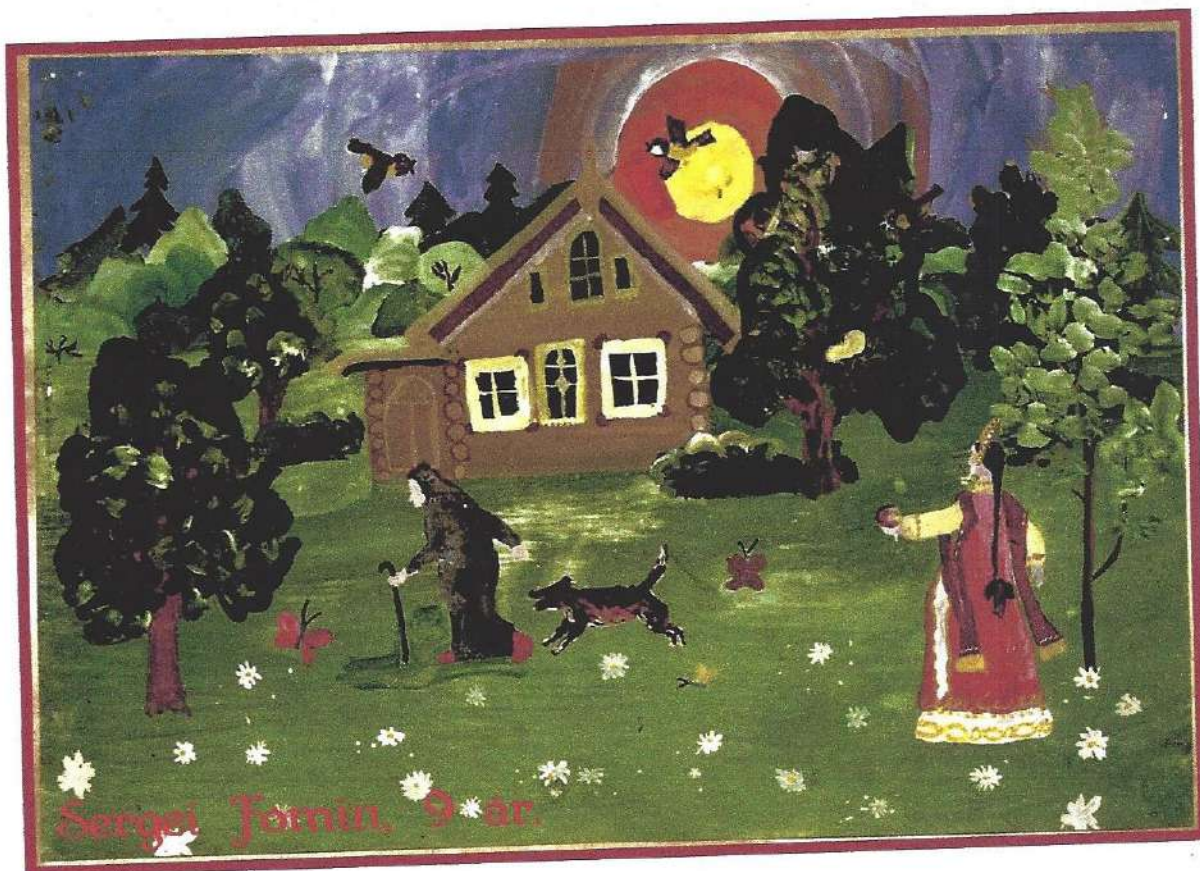


Hunden jaget ei kjerring med sjal,
den bjeffet og knurret og var som gal.
Med stokken ville kjerringa skremme,
men hunden lot seg ikke temme.

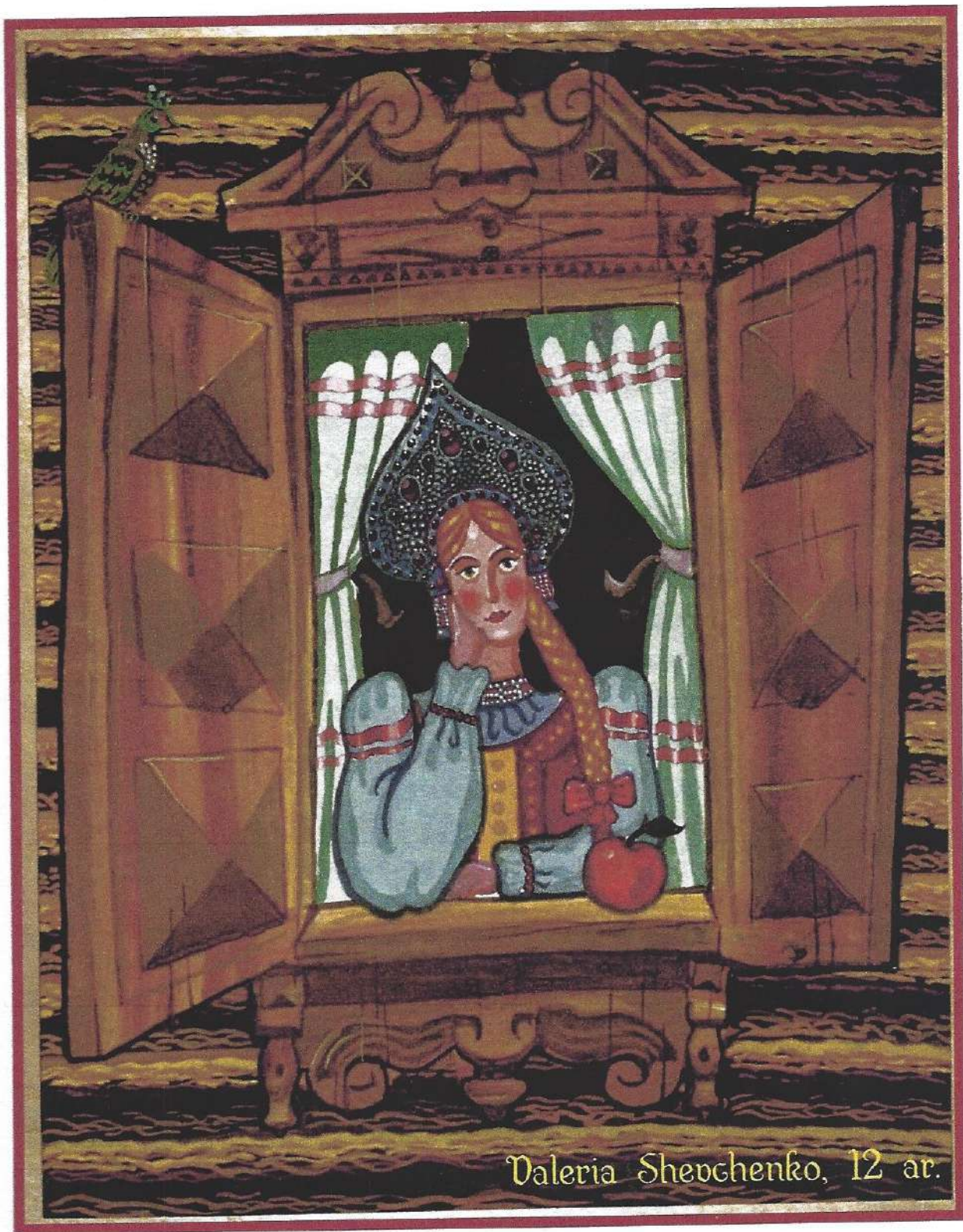
Med sin stemme, rund og mild,
sa prinsessen, som var så snill:
"Gamlemor, vent du bare litt,
så skal du få en matbit.
Hunden skal jeg roe ned
så du kan få ro og fred."
"Jeg ble nesten bitt,
kjære barnet mitt!
Han skremte livet av meg,
og står og hindrer min vei.
Kom heller ut til meg!"
sa tiggerkona og krocket seg.

Ut til henne med et brød
gikk den unge, fagre mø.
Hunden tok så til å glesse -
prinsessen begynte straks å refse.
Kona ville komme nær,
men mot henne var den like sær.
"Hunden er så rar i dag,
han pleier å logre og være glad!"
Prinsessen rynket pannen litt:
"Men, kone, ta imot brødet mitt!"

Hunden løp etter ei kjerring med sjal,
den bjeffet og knurret og var som gal.



Hun kastet brødet til den gamle
som tok imot, helt uten å ramle.
"Takk, og Gud velsigne deg;
til gjengjeld må du ta dette fra meg,"
sa tiggerkona sukkersøtt
og kastet et eple, saftig og rødt.
Etter eplet hunden hoppet,
men eplet gikk høyt, kunne ei bli stoppet
før prinsessen, rett og slett,
fanget eplet ganske lett.
"Jeg håper du liker epler røde,
og selv skal du ha takk for brødet,"
sa gamlekjerringa, og gikk.
Og med et sørgfullt blikk
så hunden opp på jomfruen
da hun tok eplet med til stuen.



Valeria Shevchenko, 12 ar.

Men på karmen foran henne,
friskt og rødt og fristende,
forførende, med herlig duft
fylte eplet rommets luft.



Hunden klynket sårt og pep,
håpet eplet falt fra grepet.
"Hva plager deg, min Sokolko?
Snille, hva er det som står på?
Legg deg ned og hvil deg litt."
Og atter igjen, ved vinduet sitt
satt prinsessen og spant på rokken
ventende på ridderflokken.

Men på karmen foran henne,
friskt og rødt og fristende,
forførende, med herlig duft
fylte eplet rommets luft.
Først hun ville gjerne vente,
men et drag mot eplet kjente.
Endelig forsvant all motstand -
hun tok eplet opp i hand,
førte frukten så til munnen -
en bit, og så mot avgrunnen.
Svaiet først og alt ble svart,
før hun død på gulvet datt.

Det hendte akkurat da
at brødrene red hjem ifra
ridderlige kamper og harde slag
gjennom skogen i lystig lag.
Plutselig, mot dem kom hunden,
de så straks alooret i stunden.
"Dette lover ikke bra,"
var det en av dem som sa.
Red hjem fortære enn lynet,



lite klar for fæle synet
som de møtte inni stuen.
Der lå den døde jomfruen.

Sokolko, den lille hund,
bet i eplet og var død samme stund.
"Jorgiftet må det visst ha vært,
eplet som hun har fortært!"
sa de sju, med sorg i hjertet,
kjente stor, utålbar smerte.
Først en bønn for sjeleredning
deretter en dødens kledning,
gjorde klart for evig hvile;
men snart begynte de å tvile:
Leppene var like røde
som de var det før hun døde.
Det stred mot naturens lovl
Kanskje hun bare lå og sov?

Tre netter fulle og dager til ende
satt de og våket over henne.
Ventet hun skulle slå øynene opp,
ventet på livet i hennes kropp.
Men til sist så måtte de, triste,
lage til henne en dødens kiste.
De gjorde henne en kiste av glass,
og høyt på fjellet fant de plass.
Der la de den unge pike,
så hun kunne se ut over riket.

Men til sist så måtte de, triste,
lage til henne en dødens kiste.



"Sov evig søtt, vår søster, kjære.
Å kjenne deg var glede og ære.
Det er for oss et ulidelig tap.
Du mistet livet for ren ondskap.
Vi elsket deg alle som brødre og menn,
nå stiger sjelen til himmelen.
Din elskede kan du aldri nå,
alene i kisten du hvile må."

Samme dagen satt den slemme
tsaritsaen og ventet hjemme.
Gode nyheter ville hun ha,
tok speilet fram og sakte sa:



*"Søte speilet i min hand,
hvem er vakrest i vårt land?"*

Og speilet svarte:

*"Du er den vakreste i hele vårt land,
og ingen din skjønnhet overgå kan!"*

Imens red Jelisei, stakkars mann
fra by til by og land til land.
Kjæresten sin han ville finne,
lengtet etter sin elskede kvinne.
Han spurte nær alle på jorden,
før til sist han spurte solen:

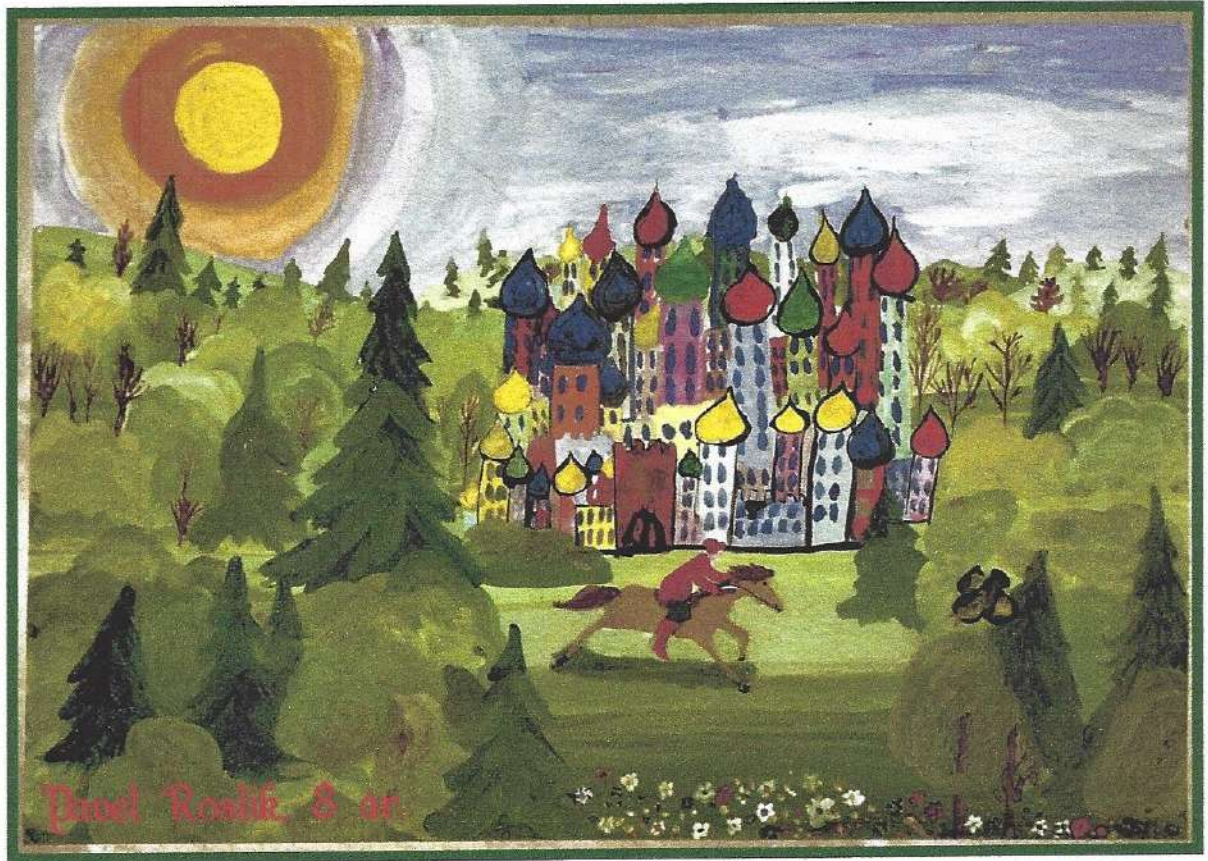
*"Si meg sol, du lysende øye,
som vandrer så viden omkring,
Har du sett min elskede
som skal bære min giftering?"*

Men solen svarte:

*"Ingen steder har jeg sett
tsarens datter, din dyre skatt.
Hold ut likevel, tross det er ikke lett;
spør månen som kommer så snart det blir natt!"*

Og Jelisei måtte da håpende tale
å vente urolig på månens stråle:

Imens red Jelsej, stakkars mann
fra by til by og land til land.
Kjæresten sin han ville finne,
lengtet etter sin elskede kvinne.



*"Måne, å måne, min kjære venn,
på nattreisen din over vann, over jord,
har du kastet blikket hen
dit hvor min kjæreste bor?"*

Men månen svarte:

*"Nei, kjæresten din har jeg aldri sett,
jeg vandrer jo rundt om nettene bare.
Hold ut likevel, tross det ikke er lett.
Spør vinden, kanskje han kan svare."*



Jelisej han reiste seg opp,
sprang etter vinden og ropte: "Stopp!
Å, virvlende vind, som suser forbi.
Du som kjenner hver krik og krok.
Å, hjelp meg, snille, kan du si
hvilken vei min elskede tok?"
Og virvlende vind hørte kongens sønn,
og svarte velvillig på prinsens bønn;
"I en kiste av glass, på det høye fjell
der hviler din kjære. Jeg så det selv!"

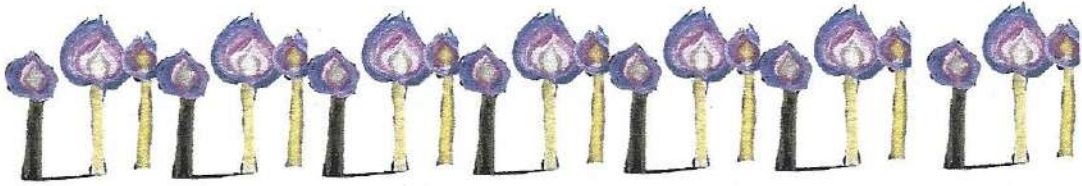
Lammet av sin sorg og smerte
- ikke lenger håp i hjertet -
dro Jelisej til sorgens fjell.
Han måtte se sin elskede selv.
Endelig ved fjellet øde,
gikk han i grotten for å se den døde.
Og der i fjelleets mørke hall
så han kisten av krystall.
Inni den hans kjære pike
sov i evighetens rike.
Dill av lede høyt han hylte,
neven gjennom luften kylte,
knuste pikens hvileplass,
likkisten som var av glass.

Livet kom til pikens kropp,
begge øyne slo hun opp.
"Å, så lenge jeg har hvilt meg,"
stotret hun og ristet på seg.
Reiste seg og vaklet fram.

Og der i fjellets mørke hall
så han kisten av krystall.
Inne den hans kjære pike
sov i evighetens rike.



Der stod han jo! Det var jo han!
I hans armer, trygt og fast,
gikk de mot lyset, mørket brast.
Hjemveien ble lang, men fin.
Prinsessen sa alt til kjæresten sin.
Ryktene gikk, man begynte å hevde;
"Det var helt utrolig! Prinsessen levde!"
Ordene gikk til slottets stue
og nådde snart den onde frue.
Fram med speilet, med en gang:
"Si meg nå, vær ikke vrang!



*Søte speilet i min hånd,
hvem er vakrest i vårt land?"*

Og speilet svarte:

*"Det faller meg lett og uten møyе,
å si du er skjønn og en glede for øyet.
Men ennå mer vakker enn deg i vårt rike
er den skjønne prinsessen, en ung, fager pike!"*

*Opp på beina stemoren suste,
kastet speilet så det knuste,
sprang til døren, åpnet den brå:
Prinsessen var den første hun så.
Bittert skrek hun ut sin nød,
gikk i gulvet og var død.*

*Samme dag den onde moren
var blitt senket ned i jorden,
var det bryllupsfest i landet.
Og hør mine ord, de er helt sanne:
Aldri var der et vakrere par,
aldri slik stolthet hos en far.
Og aldri var der, jeg vedder en hest,
maken til rungende jubelfest!*



I hans armer, trygt og fast,
gikk de mot lyset, mørket brast.



Handwritten text in a decorative, stylized font, likely a name or title.